

Emek'in Kurtuluşu

Emek'in kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

1-15 Mart 2025

Sayı: 51

Fiyat: 10 TL

Faşist baskıya ve sömürüye geçit yok!

Bu ülkede siyasal iktidar dört başı mamur bir baskı rejimi inşa etmeye çalışıyor. Ardı arkası kesilmeyen tutuklamalar, her sabah uyandıığımız gözaltılar, uygulanan sansür politikaları, düzen içi muhalefet partilerini kapsayacak şekilde genişleyen yargı terörü bu durumu bütün açıklığıyla ortaya koyuyor.

Yeminli işçi ve emek düşmanı kimliği saklanamaz boyutlara ulaşan AKP iktidarı uzun zaman önce devletin tüm kurumlarını ele geçirdi. Bu kurumlar elbette baştan beri sermaye sınıfına hizmet ediyordu. Devlet kapitalist çıkarların her zaman yılmaz bekçisiydi. Ancak sınırlı da olsa eldeki hak ve özgürlükler bu denli hoyratça çiğnenmiyordu. Çoğu zaman sözde kalsa da bu arada gerçek sınıf ilişkilerini gizlemeye yarsa da, iktidar yasama, yürütme ve yargı ayırımına dayanıyordu. Esasen sermayenin çıkarlarını koruma işlevine sahip olan yasalara uyulması gerekliliği genel bir kabul görüyordu.

Şimdi bize demokrasi olarak yutturulmaya çalışılan bu baskı ve sömürü düzeninin üzerindeki yaldızlar da bir bir dökülüyor.

Bazı hak ve özgürlükler “hukuken” hâlâ varlığını koruyor görünse de fiilen askıya alınmış durumda. Kâğıt üzerinde geçerli olan yasalar iktidar, idari makamlar ve kolluk kuvvetleri tarafından keyfi ve sistematik bir biçimde çiğneniyor. Polis devleti uygulamaları artarak yaygınlaşıyor, olağan yönetim biçimine dönüşüyor. Burjuva gericiliğinin sözde demokrasisinin üstündeki tül perdesi tümüyle kalkıyor. Altından sermaye düzeninin çıplak zor aygıtları tabak gibi ortaya çıkıyor.

Bakmayın şimdi TÜSİAD kodamanlarının bile bu tabloya itiraz eder görünmelerine. Yaşanan hukuksuzlukları bir bir döküp demokrasi havarisi kesilmelerine. Onların dertleri, bu çarkın sorunsuzca dönmesidir. Bizim sayemizde büyüyen pastadan daha fazla pay almak istemeleridir. Yoksa onlar da biliyorlar, açlığa mahkûm edilen milyonların olduğu bir ülkede baskı ve zorbalığın sermaye için en iyi seçenek olduğunu. Ve yıllarca destekleyip bugüne getirdikleri AKP’nin bu işte pek mahir olduğunu. Onların istediği demokrasi sadece kendileri içindir.

İşçi sınıfı ve emekçiler ağır

bir yıkım altında yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlar. Geniş halk kitlelerinin sorunlarını bir nebze hafifletemeyen iktidar çareyi baskı rejimini koyulaştırmakta arıyor. Uygulanan ekonomik program geniş kitleleri daha büyük bir yıkıma mahkûm ederken, sermayenin sorunlarına da çare üretmiyor. Kriz derinleşiyor, derinleştikçe sistem yozlaşıyor ve çürüyor. Alttan alta mayalanan öfke artıkça iktidarın baskı ve zorbalığı da büyüyor. Tüm bu uygulamalarda elbette Erdoğan’ın kendi iktidarını ne olursa olsun koruma arzusu önemli bir rol oynuyor. Ama esas korkuyu, yaşamı her geçen gün biraz daha fazla köleleştirilen, azgın sömürü koşulları içinde açlık, sefalet ve geleceksizliğe mahkûm edilen milyonları öfke ve tepkisinin alanlara taşması oluşturuyor.

Şimdi zaman korkularını gerçeğe çevirme zamanıdır. Krizin faturasına, faşist baskıya, insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarına karşı örgütlenip isyan bayrağını yükseltme zamanıdır.

Krizin faturasına, hak ve özgürlüklerimizin gaspına, açlığa ve sefaletle mahkûm bırakılmamıza geçit vermeyeceğiz. Örgütleneceğiz, direneceğiz!

Şimdi zaman korkularını gerçeğe çevirme zamanıdır.

Krizin faturasına, faşist baskıya, insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarına karşı örgütlenip isyan bayrağını yükseltme zamanıdır. Krizin faturasına, hak ve özgürlüklerimizin gaspına, açlığa ve sefaletle mahkûm bırakılmamıza geçit vermeyeceğiz. Örgütleneceğiz, direneceğiz!

Duy da inanma... Sömürü düzeni son bulmuş!

Geçtiğimiz günlerde AKP 8. Kongre'si gerçekleştirildi. Erdoğan yaptığı konuşmada “sömürü düzenine son verdik” dedi. Duy da inanma! AKP iktidarı altında milyonlarca işçi ve emekçinin alım gücü yıllar içinde erirken, sermayedarlar büyüdükçe büyüdü, sömürü katmerlendikçe katmerlendi. Asgari ücret ortalama ücret haline geldi. Hemen hemen bütün ücretliler yoksulluk sınırının altına mahkûm edildi.

Sermayenin çarkları dönsün diye pandemide hayatlarımız hiçe sayılarak çalışmak zorunda bırakıldık. “OHAL'den istifade” grevlerimiz yasaklandı. Esnek çalışma modelleriyle kazanılmış haklarımıza göz dikildi. Bütün

bunlar yaşanırken, hangi sömürü düzeni son buldu anlamak mümkün değil? Ya aynı ülkede yaşamıyoruz ya da “aşam bizimle yine eğleniyi”.

Milyonlarca asgari ücretli 22.104 liraya, emekli 14.469 liraya mahkûm edilirken ve sermaye semirdikçe semirirken sömürü son bulmuş olabilir mi? Bu cümlelerin kurulduğu kongrede 1.607 delegeye 4 bin liralık saat dağıtılmasına ne demeli... Tasarruf politikaları ile bizlerin ekmeğine göz dikerken “itibardan tasarruf” etmeyenler, kendilerinden olana bir kıyak daha geçmişler anlaşılan.

Deprem bölgesinde aradan geçen iki yıla rağmen çadırlarda, konteyner kentlerde yaşamaya mahkûm

edilenler varlığını korurken, AKP'li delegeler fiyakalı saatlerini takıp bizlere sabretmemizi, şükretmemizi telkin etmeye devam edecekler. Sıkıştıkları yerde muhalefeti suçlayacak, daha da sıkıştıklarında kandırıldık diyecekler.

Tüm bunlar yetmediğinde, sesini yükseltenleri tutuklar, toplumu sindirir, yolumuza bakarız diye düşünüyorlar.

Kazın ayağı öyle değil ama... Bu sömürü düzeni devam ediyor ve AKP'li yıllarda baskı ve sömürü alabildiğine boyutlandı. İşçi ve emekçilerde birikmekte olan öfke elbet bir gün patlayacak. Saatlerinizi kolunuzdan çıkarmayın, zira vaktiniz giderek daralıyor!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0051 *
Fiyatı: 10 ₺ * 1-15 Mart 2025 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukarı Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneydoğu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Bahçeli'nin “9 gülek buğday”ı...

Bahçeli, “Milli dayanışmamızda askıda 9 gülek buğday” kampanyası başlattı. Yaptığı açıklama ve kampanyanın kendisi ülke ekonomisinin ve tarımın durumunu ortaya koyuyor.

Yaptığı açıklamada, çiftçilerin tarımsal girdi maliyetlerinden kaynaklı sıkıntılar yaşadığını ve bunun sorumlusunun tarım politikaları yürüten kurum ve

kuruluşlar olduğunu söylüyor. Biz mi yanlış biliyoruz yoksa Bahçeli mi iktidar ortağı olduğunun farkında değil!

Bahçeli çiftçilerin yaşadığı sıkıntılardan bahsediyor, sorumluluğun devlet kurumlarında olduğunu vurguluyor. Sonra da dar ve sabit gelirli, asgari ücretle ve emeklilikle geçimini sağlayan insanlara katkı sağlamanın çiftçilerin görevi olduğunu söylüyor.

Uyguladığınız politikalarla tarımı bu hale getireceksiniz, çiftçilerin sıkıntıları içinde yaşamasına neden olacaksınız, düşen alım gücü ile milyonlarca emekçiyi yoksulluğa mahkûm edeceksiniz... Sonra

iktidarın ortağı olarak sen de bunun sorumluluğunu taşıdığın halde, “birbirinizle dayanışma içinde olun, iktidarımızla uğraşmayın” diyeceksin.

Sizler bir avuç zengini daha da zengin edeceksiniz, bizlerden topladığınız vergilerle birilerine teşvikler sunacaksınız, çiftçileri ve işçileri borç batağına sürükleyip muhtaç duruma düşüreceksiniz. Bir de utanmadan, “bu durumun farkındayız ama çözümü iktidardan bekleme, kendi kendinize çözün” diyeceksiniz.

İşte iktidar ortağının aymazlığı ve vurdumduymazlığı... Toplumun ihtiyaçları doğrultusunda tarım politikası yürütmeyenler, işçi ve

emekçilerin emeğinin hakkını vermeyenler, tam bir arsızlıkla bunları söylüyorlar. Hizmetinde oldukları sermaye sınıfının çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yapanlar, emekçilere ise dayanışarak sorunlarının üstesinden gelmelerini öğütüyorlar.

Bu toplumda bir değişim yaşanacaksa, bu bizlerin ellerinde yükselcek. Evet bizler kendi sorunlarımızı dayanışma içinde çözeceğiz. Ama bu dayanışma sizin sözde yardım kampanyalarınızla değil, size ve hizmette sınır bilmediğiniz kapitalistlere karşı verdiğimiz mücadeleler içinde şekillenecek.

Ölüme bile saygısı olmayanlar sana cenneti bırakır mı sandın?

Amasra'da 42 madenci katledildiğinde bir madenci yakını "zenginlerin dünyası bu dünya" demişti. Yorgun, bitkin bir taşın üstüne oturmuş bedeniyle. Bu kelime hem derin bir çaresizliğin hem de yaşanan bu katliamın hesabının bu düzende sorulmayacağına bilincinde olma halidir aynı zamanda. Sen diriysen senin yoksulluğunu, koşullarını, çaresizliğini görmeyen bu acımasız çark sen ölünce mi görecektir?

Bak kardeşim, o sana övdükleri, "uğruna öl" dedikleri kapitalist düzen 21. yüzyılda bir madene yaşam odasını çok görüyor. Bak kardeşim, insanların yanarak öldüğü bir otelde yangın merdiveni yok ve bunu denetlemekten bile aciz bir sistem. Kapitalizmin şahlanışına bak! 21. yüzyılda bu tip sorunları dahi çözmekten aciz bir sistem seni düşünür mü sandın? O biricik kârları o kadar kutsal ki kanser hastası bir kadını dinlemek-anlamak yerine ancak dilenci muamelesi yaparlar.

"Sosyalizm öldü" diyenlerin düzeni Afrika'daki kitlesel açlığı biliyor mu? Ortadoğu'daki zenginlik

için neden ölüyor milyonlar? Siyonistler 40 binden fazla sivili Filistin'de katleden, el altından para sayanların sistemi sana nefes aldırır mı sanıyorsun? Kapitalizm budur işte...

Sen işçi kardeşim, kendin ve çocukların için ne görüyorsun bu düzende? Sana mabetlerinde cenneti vaat edenler sana onu bırakır mı sanıyorsun? İzmir'de vinç devrildiğinde ölen işçilerin ailesine dava açan şirketi hatırla! Otelde yanan bedenleri piliç tırına koyanları unutma! Ölüme bile saygısı olmayanlar sana cenneti bırakır mı sandın? Zenginlerin dünyası bu dünya, iyice bak sınıfa, seç safını. Yalnızca kavga verir sana insani olanı, yalnızca kavga verir çocuklarına iyi bir eğitim ve geleceği. Sosyalizm geleceğindir senin. Bugün bir maden ocağının kömüründe, yarın bir metal fabrikasının ingiliz anahtarında, bir inşaatın çekicinde dövülür. Çözüm sensin ve senin gibilerin vereceği sosyalizm kavgasında.

**Tutsak demir çelik işçisi
Yücel Memiş**

Aslolan sınıf mücadelesinin meşruluğudur!

Antep Organize Sanayi Bölgesi'nde sefalet ücreti dayatmasına ve kötü çalışma koşullarına karşı başlayan iş bırakmalar dalga dalga tüm havzaya yayıldı. Antepli kapitalistler yanan direniş ateşini söndürmek için her şeyi yaptılar. Onların çabaları yeterli gelmeyince yardımlarına alışık olduğumuz gibi sermaye devleti koştı. Önce valilik şehirdeki tüm eylemleri yasakladı. Ardından direnişe öncülük eden BİRTEK-SEN Genel başkanı Mehmet Türkmen, tutuklandı. Böylece işçilerin yaptığı hak arama eylemleri suç kabul edilmiş oldu.

Sefalet ücreti dayatmalarına karşı başlayan haklı ve meşru direniş ezme çabasının ürünü olan bu tutuklama elbette kabul edilemezdir. Ancak bunda şaşırarak bir şey de yoktur.

Kriz koşulları derinleştikçe göstermelik demokrasi oyununa son verilmektedir. Açlık ve sefalet koşullarına duyulan öfke yaygınlaştıkça hak aramak, taleplerini dile getirmek, dahası bunun için mücadele vermek sermaye düzeni tarafından en azılı suçlu muamelesi görmeye yetmektedir.

Mehmet Türkmen bunun tek örneği değildir. Aralarında DEV TEKSTİL sendikası başkan yardımcısı Fatma Alökmen, TOMİS bölge temsilcisi ve EİB sözcüsü Serdar Gür, yine EİB temsilcilerinden Yücel Memiş ve TMMOB Öğrenci Komisyonu üyesi Rohat Alish Ayas'ın bulunduğu 4 kişi, zeytin toplamak için gittikleri Didim'de bulundukları evin sahibi ile birlikte gözaltına alınıp tutuklanmışlardır.

3 aylık tutukluluk sürecinin ardından nihayet iddianame ortaya çıktı. İddianame işçilerin örgütlenme faaliyetlerini, söz konusu kişilerin bu faaliyetlerdeki yerlerini, hatta doğrudan sendikal örgütlenme süreçlerini suç ilan edip bu insanların örgüt üyeliğinden cezalandırılmasını istedi. İddialarına delil bulmakta zorlanan savcılık sendikanın mali hesaplarını inceleyerek temsilciliklerden gönderilmiş ya da onlara gönderilen kira ve diğer giderleri örgüte finansman sağlamak amaçlı

eylemler olarak kabul etti. Baştan aşağıya işçi eylemleri üzerine kurulu iddianamenin önce suçlu ilan et sonra suçu bul mantığı ile düştüğü komik haller asıl amacın ne olursa olsun sınıf devrimcilerini içerde tutmak olduğunu gösteriyor kuşkusuz. Ama bunda da şaşırarak bir şey yoktur.

Sermaye sınıfı için hukuka ve yasalara bağlılık kendi sınıf çıkarları ile ters düşmediği sürece bir kuraldır. Şimdi hukuksuzluk ve kuralsızlıktan yakınların gözden kaçırdığı bu gerçektir. Burjuvazi kendi çıkarlarını her zaman kendi yasalarından üstün tutar.

Ya biz işçiler. Ne zaman bir hak arama peşine düşsek, direniş yapsak, greve çıksak aramızdan bir işçi arkadaş ya da çoğu zaman bir sendikacı hemen söyleyiverir. "Aman arkadaşlar yasaların dışına çıkmayalım" diye. Oysa hepimiz biliriz ki yasalar sermaye sınıfını korumaktadır. Ve yasaların yeterli gelmediği yerde devlet her türlü hukuksuzluğa başvurmada bir beis görmez.

İşçi sınıfının örgütlenme, söz söyleme, eyleme geçme hakkının fiilen suç sayıldığı bir ülkede yasal cenderenin içine sıkışarak hiçbir hak elde edilemez. Zaten bu düzende sorun, yaptığınız yasal olması ya da olmaması değil sermaye sınıfının ve onun hizmetindeki devletin size çizdiği zararsız çerçevenin dışına çıkıp çıkmadığınızdır. Mehmet Türkmen'in, Yücel, Serdar, Fatma ve Rohat'ın aştığı çizgi budur.

Bu çizgiyi aşmadan, bu düzenin bütün kurumlarıyla sermaye sınıfına hizmet ettiğini görmeden ve mücadele için gerekli bedeller ödenmeden, değil daha güzel günlere ulaşmak mevcut haklarımızı bile korumak mümkün değildir. İşçi sınıfı, mücadelesindeki meşruluğunun haklılığından geldiğini, haklılığının ise ancak birleşerek kabul ettirilebileceğini bilmelidir. Yücel'in Gemi Söküm eylemi sırasında yaptığı şimdi suç sayılan konuşmada söylediği gibi bu düzende güç kimde ise yasa odur. Ve işçi sınıfı birleştiğinde önünde duracak bir güç yoktur.

Kamu işçisi insanca yaşamak istiyor!

Karayolları, demiryolları, elektrik üretim santralleri, bakanlıklar, üniversiteler ve hastanelerin de aralarında olduğu kamu kurum ve kuruluşlarındaki 600 bini aşkın işçiyi kapsayan 2025-2026 dönemi Kamu Toplu İş Sözleşmeleri Çerçeve Protokolü süreci başladı.

TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ tarafından ortak olarak hazırlanan taslak geçtiğimiz günlerde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na sunuldu.

Ekonomik krizin derinleştiği, AKP iktidarının krizin faturasını işçi ve emekçilere yıkmaya çalıştığı bu süreçte gerçekleşen kamu TİS'leri, 600 bini aşkın işçiyi doğrudan etkilediği gibi önümüzdeki aylarda gerçekleşecek kamu emekçileri, metal ve tekstil işçilerinin sözleşme süreçlerini de yakından ilgilendiriyor.

"Çok zor süreçlerden geçiyoruz"

Nedime Mutlu Yıldırım, Sağlık-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı. Kamu Toplu İş Sözleşmeleri Çerçeve Protokolü sürecini konuştuğumuz Yıldırım, gelinen sürece ve işçilerin taleplerine dair şunları söyledi:

"Kamu Çerçeve Protokolü, kamuda çalışan işçilerin zam oranlarını, çalışma koşullarını, sosyal yardımlarını belirleyen bir üst sözleşme aslında. TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ ortak bir koordinasyon sağlayarak çeşitli sendikalarından talepler aldılar.

Bu talepler birleştirildi ve dün (25 Şubat) Bakanlığa iletili bir heyet tarafından... Bakanlık bunu değerlendirecek. Kamu Koordinasyon Kurulu dediğimiz Kamu Çerçeve protokolünü izlemekle görevli olan bir kurulla takip edecekler. Toplu sözleşme müzakeresi için bir tarih verilecek, karşılıklı müzakere edilecek."

"Mahum, çok zor süreçlerden geçiyoruz" diyen Yıldırım, taslakta yer alan taleplere ilişkin şunları ifade etti: "Temel olarak aslında en büyük talebimiz 40 saat çalışma. Çünkü kamuda 4B'li dediğimiz sözleşmeli memur statüsünde olanlar, 657'li dediğimiz kadrolu memurlar var. Aynı yerlerde çalıştığımız için çalışma hayatında 40 saat olması yönünde talebimiz var. Avrupa 36 saate geçmişken bizlerin ağır çalışma koşullarında 45 saati kabul etmemiz mümkün değil. Bunun için şu an en önemli taleplerden bir tanesi 40 saat.

İkincisi kamuda çok farklı ücret skalası var. Bunu biraz dengelemek açısından günlük brüt ücretle 1800 TL'ye çekilip onun üzerine yüzde 50 zam teklif edildi. Temmuz dediğimiz ikinci 6 aylık dilimde de yüzde 25 artı yüzde 10'da refah payı talep ediyoruz.

Daha sonraki dilimlerde yine yüzde 25 zam şeklinde bir talebimiz var. Şu an için bakanlığa sunulmuş durumda. Çalışma hayatına dair bir sürü sıkıntılarımız var. Bunların başında da meslek kodu

düzenlemesi dediğimiz fiilen yaptığımız işin SGK sisteminde tanımlanması var. Aslında bu normalde kanun. Ama maalesef işverenlerimiz bunu uygulamadığı için sahada çok ciddi sıkıntı yaşıyoruz. Mesela temizlik kadrosunda olan birçok arkadaşımız çok farklı meslek gruplarında çalıştırılıyor. Bundan dolayı biz şunu söylüyoruz. Fiilen işçinin yaptığı iş neyse SSK bildirimlerinin buna uygun yapılması ve bunun karşılığında da elimizde bir eleman var deyip birçok işi yaptırma lüksünden vazgeçirmektir işverenleri."

Kadın işçilerin 3 saatlik emzirme izinleri, doğum sonrası ücretsiz izinlerin 2 seneye çıkartılması taleplerinin taslakta yer aldığını belirten Yıldırım "Aslında bu memurlarda uygulanıyor. Biz işçiler için de bu sürecin eşitlenmesini talep ettik." diyor.

"İşçinin daha fazla beklemeye sabrı kalmadı"

"Bu süreçte şu an yapılan toplu sözleşmelerde, yüksek hakem kurulundaki toplu sözleşmelerde bile inanılmaz düşük tekliflerle geliyor işverenler... Asgari ücrete yapılan zam oranı belli. yüzde 30... Bunun üzerine ne olacak? Bu sene kamu çerçeve protokolü görüşmeleri bizim için zor geçecek diye düşünüyoruz." diyen Yıldırım, talepler kabul edilmediğinde ne yapılacağını tartışmaya devam ediyor diyor ve ekliyor: "Şu an

arkadaşlarımız 2024 Temmuz'undan beri neredeyse zamsız çalışıyor. Bu enflasyonist ortamda işçinin daha fazla beklemeye sabrı kalmadı."

"Emeğimizin karşılığını almak istiyoruz"

Atilla Özmel, Kayseri Yol-İş 1 No'lu Şube başkanı. Özmel ise, karayolları işçilerinin taleplerine dair şunları kaydetti:

"İşçilerin talebi yoksulluk sınırının üstüne çıkmak. Bizim hedefimiz de o... Şu anda onun yarısı civarındayız kamu işçileri olarak. Hakları geliştirmek istiyoruz. Kıdem tazminatında tavan uygulamasının kalkmasını istiyoruz. Vergide adalet istiyoruz. Yani biz bu ülkede çalışıyoruz, emeğimizin karşılığını almak istiyoruz."

Sözleşme sürecine ilişkin "Masa başında imzalayabilecek miyiz bu yıl sözleşmeyi yoksa alanlarda mı mücadele edeceğiz? Önümüzdeki günlerde göreceğiz görüşmeler başladığında..." diyen Özmel, örgütlü oldukları işyerlerinde her türlü eyleme hazır olduklarını, verilen yasal sürenin sonuna kadar ne gerekirse yapılacağını söylüyor.

"Yılbaşında asgariye ücretliye, memura, emekliye verilen zam oranlarına bakarsak çok ümit verici teklifler beklemiyoruz karşı taraftan. Bugün asgari ücrete yıllık yüzde 30 zam verildi." diyen Özmel, "Yıllık yüzde 30'a imza atılmaz, atılamaz!" diyerek sefalet dayatmalarını kabul etmeyeceklerini ifade ediyor.

“Babalar gibi satanlar”ın yeni adresi:

Çayırhan Termik Santrali

Ne zaman kamuya ait bir işletmenin yerli ya da yabancı sermayeye “özelleştirme” adı altında peşkeş çekilmesi gündeme gelse, hep aynı yalanlar sıralanır. Burjuva basın söz konusu işletmelerin nasıl da zarar ettiğine dair haberlerle dolar taşar. Sonra, kimlere peşkeş çekileceği çoğu zaman önden belli olan işletmeler şovlar eşliğinde yeni sahiplerine devredilir. Zarar eden işletmelerin kim tarafından hangi amaçlarla zarar ettirildiği soruları sorulmaz. Yok pahasına değeri biçilen işletmelerin satışıyla elde edilen kaynağın gerisin geri sermayeye teşvikler olarak döneceği söylenmez. Ötesi bellidir. Özelleştirilen işletmede mücadele içinde kazanılmış işçi hakları hızla budanır. İşten çıkarmalar ve hak gaspları başlar.

Bugüne kadar yapılan özelleştirmelerin sonuçları hep bunlar oldu. Sata sata bitiremediği işletmelerden arkada bir şey bırakmak istemeyen AKP’nin gözü şimdi de Çayırhan Termik Santrali’nde.

Ankara’da bulunan Çayırhan Termik Santrali, Türkiye’nin önemli enerji üretim tesislerinden biriyken, “zarar ediyor” gerekçesiyle özelleştirme sürecine dahil edildi. Çayırhan’ı lojman ve maden sahaları ile birlikte 2,5-3 milyar liraya satmak istiyorlar.

Ancak tesis yılda 3,5 milyar lira kâr ediyor. 800 milyon lira değerinde 800 adet lojmanı var. 100 milyon ton kömür rezervi ve geniş arsaları

olan santralin toplam değeri 25 milyar olarak hesaplanıyor. Buna rağmen termik santralin 2,5-3 milyara satılacağı söyleniyor. Ülkenin doğal kaynaklarını talan eden Cengiz ve Limak kapitalistleri, satın almak için sırada bekleyen açgözlüler arasında.

Kazanılmış haklarına göz dikilen, işsizlik tehdidiyle karşı karşıya kalan işçiler, geçen yıl Kasım ayında kendilerini madene kapatıp fiili grev yoluna gitmişlerdi. Özelleştirme ihalesinin 2025 yılının Mart ayına ertelenmesi üzerine eylemlerine ara veren işçiler, bir-iki madde dışında herhangi bir değişikliğin yapılmadığı bu satıştan geri adım atılmaması üzerine geçtiğimiz haftalarda yeniden Ankara yürüyüşüne başladılar.

Özelleştirmenin ertelendiği 4 Mart gününe kadar Özelleştirme İdaresi binası önünde eylemlerine devam edecek olan işçiler, özelleştirmeye karşı mücadeleyi sürdüreceklerini açıkladılar.

Geçmişte bugüne artarak süren özelleştirme saldırıları sonucu işçi sınıfının kazanılmış haklarında ciddi kayıplar yaşandı. Kamu işçilerinin sendikal hak ve özgürlükleri tırpanlandı.

Çayırhan işçilerinin haklı mücadelesi gelinen yerde yalnızca sermaye ve iktidara karşı değil. Sendikal bürokrasinin oyalayıcı, yorucu, yıpratıcı girişimlerini boşa düşürmek de Çayırhan işçilerinin önünde önemli bir görev olarak duruyor.

“Mehmet Türkmen serbest bırakılsın!”

Antep Başpınar Organize Sanayi Bölgesi’nde kapitalistlerin yüzde 30 zam dayatmasına karşı çok sayıda fabrikada iş bırakma eylemi gerçekleşti.

Eylemlerin yayılması ve birleşik bir zemine doğru evrilmesi

karşısında patronların imdadına yine devlet yetişti. Antep Valisi Kemal Çeber 14 Şubat’ta tüm kent çapında eylem yasakları ilan etti. BİRTEK-SEN’in çağrısıyla direnişçi işçilerin OSB içinde gerçekleştireceği işçi buluşması

engellenirken, bir sonraki gün Kent Meydanı’nda gerçekleşen eylemde işçilere polis saldırdı. Başpınar’da kapitalistler tarafından tehdit edilen, yerel basın tarafından hedef gösterilen BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen ise keyfi gerekçelerle tutuklandı.

Kapitalistlerin isteğiyle eylemlerin yasaklanması ve sendikacıların tutuklanması bu sistemin işleyişinin özetidir ve işçi sınıfının mücadelesi engellenmek istenmektedir. Başta Antep olmak üzere pek çok kentte yapılan

eylemlerle Mehmet Türkmen’in tutuklanması protesto edildi.

BİRTEK-SEN Başkanı Mehmet Türkmen’in tutuklanması demokratik hak ve özgürlüklere yönelik pervasız saldırıların bir parçası ve devamıdır. Tüm işçi sınıfına düşen Mehmet Türkmen şahsında emekçilerin hak arama, örgütlenme ve eylem yapma hakkının savunulmasıdır.

Mehmet Türkmen derhal serbest bırakılsın!

İşçilerin talepleri kabul edilsin!

HepsiJET işçileri dayanışmaya çağırıyor

İstanbul Esenyurt'ta bulunan HepsiJET deposunda baskı ve mobbinge karşı işi bırakmak zorunda kalan dört kadın işçi, haklarının ödenmemesi üzerine 16 Şubat günü direnişe başladı. İşçiler yaşadıkları süreci şöyle anlatıyorlar: “Hak ihlalleri olsun, hijyensizlik olsun, kötü şartlar, soğuk, sıcak hepsini yaşadık. Bunu yöneticilere, işverenlere ilettik fakat yanıt alamadık, bir çözüm bulamadık. Daha çok sorun yarattılar. Madem muhatap bulamıyoruz, çözüm bulamıyorlar. Kadın işçiler olarak bir şey

yapalım dedik ve avukat tuttuk, iş feshimizi verdik. Haklarımızı almak için direnişe devam ediyoruz, edeceğiz. Kazanana kadar direneceğiz. İşverenlere yöneticilere sesleniyoruz, biz buradan ayrılmayacağız. Haklarımızı alana kadar mücadele edeceğiz.”

Direnen kadın işçiler “Bu hepimizin mücadelesi, gelin bu mücadeleyi birlikte büyütelim” diyerek depoda çalışan işçilere çağrı yaptıkları gibi, kamuoyuna da direnişle dayanışmayı büyüme çağrısını yapıyorlar.

İzmir'de tütün işçileri grevde!

Ekonomik kriz bahanesiyle düşük ücret dayatmaları sürüyor. Tekgıda-İş Sendikası üyesi tütün işçileri üç fabrikada grev kararı aldı. Birbirine paralel yürütülen TİS görüşmelerinde dayatılan %40 zammı kabul etmeyerek ilan edilen grevler 27 Şubat itibarıyla İzmir Pınarbaşı'nda bulunan Sünel Tütün'de başladı. 28 Şubat'ta Torbalı Oryantal Tütün ve yine Torbalı'da bulunan TTL Tütün de 3 Mart itibarıyla greve çıkmaya hazırlanıyor.

Tütün patronlarının %40 zam dayatması karşısında taslaklarında %80 zam isteyen

işçiler, talepleri kabul edilmezse greve kararlılıkla devam edeceklerini ifade ediyorlar.

Greve çıkan işçiler yıllardır hak gasplarına maruz kaldıklarını söylüyorlar. Çalışma koşullarının ağırlığının yanı sıra yılın üç ayı çalışma olduğu için 30 yıldır çalışan işçilerin dahi prim eksiklikleri olduğunu, emeklilik haklarının fiili olarak ortadan kaldırıldığını ifade ediyorlar. Bu TİS sürecinde tüm bunlara düşük zam dayatmalarının eklendiğini belirtiyorlar. Anlaşma olmazsa üç fabrikada toplamda 600 işçi greve çıkmış olacak.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

TEKSİF üyesi DIGEL Tekstil ve TKİS Perde işçilerinin “sendika yetkisi tanınsın, işten atılanlar geri alınsın” talepleriyle başlattıkları direnişler devam ediyor.

Temel Conta işçilerinin grevi kararlılıkla sürüyor.

Ege Üniversitesi Hastanesi'nde sağlık emekçileri teşvik ödemelerinin yükseltilmesi talebiyle, Simfer Sersim'de, İstanbul Sürat Kargo'da, Başpınar OSB'de bulunan Bade Halı'da işçiler sefalet zammına karşı iş bıraktı. Akkuyu Nükleer Güç Santrali'nde İçtaş şirketi bünyesinde çalışan işçiler maaşların ödenmemesi ve kötü yemekler nedeniyle iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

4 ayı aşkındır grevlerini sürdüren Yolbulan işçileri, 18 Şubat'ta Ankara'da yaptıkları eylemle taleplerinin kabul edilmesini istedi.

Pamukkale Üniversitesi Hastanesi'nde çalışan sağlık işçileri, üniversite yönetiminin TİS masasına gelmemesi üzerine 26 Şubat günü eylem yaptı.

Limter-İş Sendikası 18 Şubat sabahı Tuzla Gemi önünde ağır ve tehlikeli iş koluna uygun ücret talebiyle basın açıklaması gerçekleştirdi.

Dev-Turizm-İş üyesi Beltur A.Ş. işçileri ek zam talebiyle 17 Şubat günü Beşiktaş'ta eylem yaptı.

Gençlik ve Spor Bakanlığı yöneticilerinin sendikadan istifa baskısına “dur” demek için Tez-Koop-İş Sendikası Ankara'da 18 Şubat günü eylemdeydi.

Söz Konfeksiyon patronu M. Fatih Akın'ın yaptırdığı villasını inşa eden işçiler ücretlerini almak için 25 ve 26 Şubat'ta işyeri önünde eylem yaptı.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, 23 Şubat günü kar tatilinde çalışan Güngören Gold Fen Bilimleri Özel Öğretim Kursu önünde açıklama yaptı.

153 gündür direnen Tarkett fabrikasında yapılan anlaşma sonucu 17 Şubat günü grev sona erdi.

Aile Sağlığı Merkezleri'nde çalışan sağlık emekçilerinin “Vergide Adalet” talebiyle her çarşamba sürdürdükleri eylemlerde 49 hafta geride kaldı.

Staj ve Çıraklık Mağdurları 25 Şubat günü pek çok kentte yaptıkları eylemle “İsteğimiz sadaka değil, çocuk yaşta döktüğümüz alın terimiz” dedi.

Türk Tabipleri Birliği 25 Şubat-1 Mart 2025 arasında İstanbul'dan Ankara'ya gerçekleştireceği Beyaz Yürüyüş'ü 25 Şubat günü Kadıköy'de yaptığı basın açıklamasıyla başlattı. Yürüyüşün ikinci durağı olan Kocaeli'nde de 26 Şubat günü eylem gerçekleşti.

Belediye işçileri hakkını arıyor

Pek çok belediyede işçiler kendilerine dayatılan sefalet koşullarını kabul etmiyor, mücadeleyi büyütüyor.

Seyhan Belediyesi işçileri maaş ve haklarını alamadıkları için 24 Şubat günü iş bırakma eylemine başladı. İş bırakma eylemi 25 Şubat'ta da devam etti.

Beşiktaş Belediyesi'nde çalışan işçiler ise 24 Şubat günü sabah saatlerinde iş bıraktı.

İzmir'de de belediye işçilerinin mücadelesi devam ediyor. İşten atılan İzBB taşeron işçileri 2 aydır direniyor. Yine İzBB'den güvenlik soruşturması nedeniyle atılan Barış Aras'ın "ekmek ve adalet" talebi ile başlattığı direniş 3 ayı geride bıraktı. Bayraklı Belediye işçisi Pınar Özkan da işe iade davasını kazanmasına rağmen işe alınmaması nedeniyle 16 Aralık'tan bu yana belediye binası önünde direnişi sürdürüyor.

İstanbul'daki çeşitli belediyelere bağlı şirketlerde çalışan taşeron işçilerin mayıs ayından bu yana her hafta salı günü kadrolu çalışma talebiyle Kadıköy Rıhtım'da başlattıkları yarım saatlik oturma eylemi 9. ayında da devam ediyor.

Aydın Efeler Belediyesi'nde EFEBEL'e bağlı park, bahçeler, temizlik ve fen işleri işçileri maaşlarını eksik aldıkları ve geriye yönelik alacakları ödenmediği için 17 Şubat günü iş bıraktı.

Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kırsal Kalkınma Daire Başkanlığı'nda çalışan Hizmet-İş Sendikası üyesi 600 belediye işçisi, maaş farklılıklarına tepki göstererek 19 Şubat'ta iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

Batman Belediyesi'ne kayyım atanmasının ardından işten çıkarılan Genel-İş üyesi işçiler haklarını aramaya devam ediyor.

Direnişçi işçilerden geri ödeme talep ediliyor! Sendikalar babalarının çiftliği değil!

İstanbul Çatalca'da bulunan Polonez fabrikası işçileri sendikal örgütlenme mücadelesine yönelik saldırı karşısında ayları bulan bir direniş gerçekleştirdiler. Tekgıda-İş Sendikası'na üye olduğu için 146 işçinin tazminatsız olarak işten atılması üzerine başlayan direniş, 173. gününde Çalışma Bakanlığı'nın da dahil olduğu bir toplantının ardından, ilan edildiği üzere "kazanım" ile bitti. Anlaşma haberinin gelmesi üzerine direnişteki işçiler ve sendikacılar "kazanım"ı kutladılar. Bu anlaşmaya göre, işten atılma için kullanılan kod 46 değiştirilecek, işçilere sendika tazminatları da dahil kıdem ve ihbar tazminatlarının ödemesi yapılacaktı. Direnişte geçen sürenin hakları işveren tarafından ödenecekti. Direnişe geçen işçiler işe geri alınmayacak ancak fabrikadaki sendikal örgütlülüğe dokunulmayacaktı.

Polonez işçileri aylarca kararlı bir mücadele yürüttüler. Kendi sınırlarının dışına çıkarak farklı yol, yöntem ve araçları kullandılar. Kolluk gücünün ve yargının tüm saldırılarına rağmen dirençlerini korudular. Önlerine çıkartılan engelleri aşmak için anlamlı bir çaba ortaya koydular. Kısacası, işçi sınıfına örnek olabilecek bir mücadele sürdürdüler. Bu mücadeleleri sayesinde anlamlı bir sınıf dayanışması ile karşılandılar. Polonez işçileri ve parçası oldukları işçi sınıfının esas kazanımı da bu oldu.

"Atılan işçilerin geri alınması ve sendikal örgütlülüğün tanınması" talebiyle başlayan direnişin sonucunun bakanlık, sendika ve Polonez yönetimi arasında gerçekleşen toplantının ardından "kazanım" olarak açıklaması, direnişçi işçilerin katılımıyla gerçekleşen kutlamalar ve anlaşmanın işçilerin iradesini yansıttığı düşünüldüğü ölçüde, genel bir kabul de gördü.

Direnişin bitiminin ardından Polonez işçileri, katıldıkları bir ödül töreninde tablonun öyle olmadığını ifade etmiş bulunuyorlar.

Yaptıkları açıklamaya göre, söz konusu anlaşma işçilere sorulmadan gerçekleşmiş, 173 gün boyunca kararlı bir direniş ortaya koyan işçilerin iradesi yok sayılmıştı. Üstelik Tekgıda-İş Sendikası, direniş süresince işçilere yaptığı maddi yardımı geri istiyordu. Kazanım, kutlama ve işçi iradesinin yok sayılması başlıklarına burada girmeyeceğiz. Böylesine anlamlı ve kararlı bir mücadelenin böylesini bir tabloya evrilmesinde sorumluluğu olanların, sınıf mücadelesine ama her şeyden önce de direnişçi Polonez işçilerine hesap vermeleri gerektiğini hatırlatalım.

Gelelim yapılan maddi yardımın geri istenmesi konusuna. Tekgıda-İş Sendikası'nın direnişçi işçilerden süreç boyunca yapılan yardımları geri istemesi, ülkede hâkim sendikal ağalık düzeninin geldiği yeri göstermek bakımından ibretlik bir örnektir. Sendikaları babalarının çiftliği sanan, işçi aidatları üzerinden sefa süren bu ağa takımı o kadar rezil bir durumdalar ki işçi direnişi için yapılan harcamaları geri isteme pervasızlığı gösterebiliyorlar. Öyle ya, bu beyler için sendikalar işçilerin değil kendilerinin mülkü, sendikal olanaklar ise yöneticilerin geçim kaynağı. İşçi aidatlarıyla oluşan sendikal bütçeler işçi direnişlerine, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına harcanmayacak ise nereye harcanacak? Tek Gıda-İş'in tepesini tutan ağa takımı buna bir cevap vermek zorunda. Bu cevap için de ortaya atılan bir takım hukuki prosedürlerin ise hiçbir anlamı yok.

Sendikal bürokrasi işçi sınıfının önünde büyük bir engel olarak duruyor. Sendika yönetimlerini işgal eden bu anlayışın içinde bulunduğu durum, direnişçi işçilerden geri ödeme talep edebilecek bir çürümüşlüğe varmış bulunuyor. Polonez Direnişi süreci bir kez daha gösteriyor ki, işçi sınıfının mücadelesini güçlendirme çabası, sendikaları bu ağaların elinden kurtarma mücadelesiyle bütünleşebilmek durumundadır. Bu başarılamadığı sürece çürümenin sonu gelmeyecektir.

Kaynak Tekniği grevi sürüyor...

Kocaeli Çayırova'da bulunan Birleşik Metal-İş üyesi Kaynak Tekniği (Lincoln Electric) işçilerinin sefalet ücretlerine karşı başlattıkları grev 1 aya yaklaştı.

Kaynak Tekniği'nde sözleşme görüşmelerinde işçilerin talebi ücretlerin ilk altı ay için ortalama olarak ikramiye dahil net 48.151 TL düzeyine yükseltilmesi iken Kaynak Tekniği kapitalisti

yüzde 22 zam dayattı. Buna karşı Kaynak Tekniği (Lincoln Electric) işçileri 31 Ocak'ta greve çıktı.

Kaynak Tekniği (Lincoln Electric) 24 saat aralıksız grevi sürdürüyor. Farklı fabrikalardan Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin yanı sıra ilerici-devrimci güçler de Lincoln işçileriyle dayanışmayı sürdürüyor.

AKP-TÜSİAD gerilimi...

Aslolan sömürü düzeninin bekasıdır

1999 yılının son aylarında TÜSİAD YİK üyesi Eczacıbaşı'nın Yeniköy'deki yalısında bir buluşma gerçekleşir. Başlangıçta gizli kalması hedeflenen ama "bir şekilde" basına sızan bu buluşmada yer alanlar ise TÜSİAD'ın kodaman patronları ile bir süre önce cezaevinden tahliye olan Recep Tayyip Erdoğan'dır. Bu buluşmada "Buraya gazoz içmeye gelmedik herhalde" diyen patronlar, henüz ayrı bir partisi bile olmayan Erdoğan'dan Türkiye'nin geleceği üzerine düşüncelerini dinlerler. Bu toplantıyı talep eden ise bizzat Recep Tayyip Erdoğan'ın kendisidir.

Erdoğan'ın bugün karakolları ve adliye koridorlarını adres olarak gösterdiği TÜSİAD ile ilişkileri oldukça eskilere dayanıyor. O, daha Fazilet Partisi'nin içinde "Yenilikçiler Hareketi" olarak ortaya çıktıkları dönemde, şimdi komprador diyerek aşağılamaya çalıştığı kapitalistlerin desteğini arkasına almaya özel bir önem verdi. Sadece kapitalistlerin de değil. Daha milletvekili bile değilken yüzünü döndüğü adreslerden biri de ABD idi. Onu emperyalist merkezlerde pazarlayan önemli aktörlerden biri ise Soros'tan başkası değildi. Zira Erdoğan, büyük sermayenin ve emperyalistlerin desteğini arkasına almadan siyasi bir geleceği olmayacağını çok iyi biliyordu.

Bu yüzden daha 3 Kasım 2002

seçimleri öncesinde bugün ahkâm kestiği kapitalistlerle sıkı bir ilişkisi oldu Erdoğan'ın. Bu ilişki geliştikçe onlara güven verdi, güven verdikçe siyasette önü açıldı. 3 Kasım seçimlerinin ardından büyük sermayedarlar Erdoğan AKP'sinin başarısını ayakta alkışlıyor, "İkinci Özal Dönemi" olarak adlandırdıkları bu yeni dönemi sevinçle karşılıyorlardı. Daha 1980 yılında çizdikleri rotada nihayet hızlı bir şekilde ilerleyebileceklerdi. Türkiye nihayet neo-liberal dünya düzenine uyum sağlamak için çok daha "güçlü ve kararlı" adımlar atabilecekti. Bugünlerde haklı olarak TÜSİAD'ı siyaseti tasarlamaya çalışmakla suçlayan Erdoğan'ın kendisi bizzat bu tür bir tasarımın ürünüydü.

Erdoğan ve AKP'sinin kapitalistlerin beklentilerini boşa düşürmemek için canla başla çalıştıklarını biliyoruz. Devraldıkları IMF patentli Derviş Programı'nı hayata geçirmek için yoğun bir çaba sergilediler. 4857 Sayılı İş Kanunu'ndan özelleştirmeler ve taşeronlaştırmaya kadar çalışma yaşamını büyük kapitalistlerin ihtiyaç ve çıkarları doğrultusunda düzenleyecek sayısız adım atıldılar. TÜSİAD'da cisimleşen büyük sermaye çevreleri atılan bu adımlardan en fazla nemalanan kesim oldu. Sadece özelleştirmeler yoluyla yıllarca biriktirilmiş toplumsal zenginlikler bir çırpıda bu para babalarına peşkeş çekildi.

Yine bu yıllar boyunca işçiler ne zaman seslerini yükseltmek isteseler, karşılarında AKP'nin direksiyonunda oturduğu devletin azgın uygulamalarını buldular. Erdoğan TÜSİAD kodamanları ile her tartışma yaşadığında, tüm bu hizmetlerini onların yüzüne vurdu. Yüksek perdeden tehditler savurduğu son tartışmada bile, "elde ettiğiniz zenginlikleri kimin zamanında katladığınızı unutmayın" diyordu. Şimdi "zenginliği tabana yaydık, TÜSİAD bundan rahatsız" diyerek demagoji yapan Erdoğan, yakın zamana kadar grevleri nasıl yasakladığı ile övünüyordu. Meydanlarda emperyalizme atıp tutarken, her ABD ziyaretinde sermaye çevrelerinin ayağına giderek ülkede emeğin ne kadar ucuz olduğunu anlatıp duruyordu. Fettullah Gülen hoca efendisiyle ele ele verdiklerinde, arkalarında yalnızca emperyalist devletler değil onların güdümündeki TÜSİAD sermayesi de bulunuyordu. Yani aralarında yer yer gerilimler olsa, karşılık suçlama ve tartışmalar yaşansa da bu yolları yıllar boyunca beraber yürüdüler.

Peki, bugün ne oldu da ipler bu denli gerildi, neden TÜSİAD böyle bir çıkış yaptı? Ülkenin gerçek sahibi büyük burjuvazinin temsilcileri neden adliye koridorlarına düştü? Sonuçta AKP'nin demokratlık maskesi düşeli çok oldu. Sayısız faşizan

uygulama karşısında göstermelik itiraz ve eleştiriler dışında hiç sesi çıkmadı TÜSİAD'ın. Elbette tam da sömürü düzeninin geleceği, dolayısıyla kendi çıkarları için, elde ettiği güç ile şımaran iktidarı sınırlamaya ve hizaya çekmeye çalıştı. Ama sömürü ve rantta hiçbir sınır tanımayan böyle bir iktidar onlar için en iyi seçenek olmaya devam etti. AKP'nin sistemi dumura uğratan uygulamalarına verdiği tepki hiçbir zaman kendi iktisadi çıkarının önüne geçmedi. AKP'yi dengelemek için içine girdiği siyasi projelerin arkasında yine aynı gerekçeyle kararlılıkla durmadı.

Şimdi de AKP yaşanan ekonomik krize etkin çareler üretemezken, yanı sıra artık herkesi hedefi içine alabilecek kuralı bir terör rejimine geçilmişken, TÜSİAD bir kez daha aynı şeyi denedi. Kurulmaya çalışan baskı rejiminin yeri geldiğinde kendilerini bile vurabileceğini düşünen bu kodamanlar, demokrasi-hukuk-yasalar gibi söylemlerle AKP'yi bir kez daha sınırlamaya çalıştılar. Ancak kurulmaya çalışılan baskı rejiminin herkesten çok sermaye düzeninin çıkarına olduğunu bilen AKP şefinin sert gadrine uğradılar. Üstelik daha önce pek de görülmemiş biçimlerde... Şimdi kürsülerde "bu ülke eski Türkiye değil" diye gürleyen Erdoğan haklıdır. Ülke artık eski Türkiye gibi yönetilme sınırlarını çoktan aşmıştır. Milyonların açlığa ve sefaletle mahkûm edildiği bir

ülkede baskı ve zorbalık, toplumu yönetmenin en önemli aracı durumundadır. Bunu AKP kadar sömürücü TUSİAD kodamanları da bilmektedir. Onların buna esaslı bir itirazı yoktur. İtiraz ettikleri tüm keyfiyette her türlü sınırın aşılması ve bunun sistemin bekası için daha büyük sorunlara yol açabilecek olmasıdır.

Elbette sorun sadece kendi başına ülkede kurulan baskı rejiminin her türlü hukuk ve kuralı bir tarafa iten, dolayısıyla sistemin dengelerini sarsan keyfiliğe ulaşması da değildir.

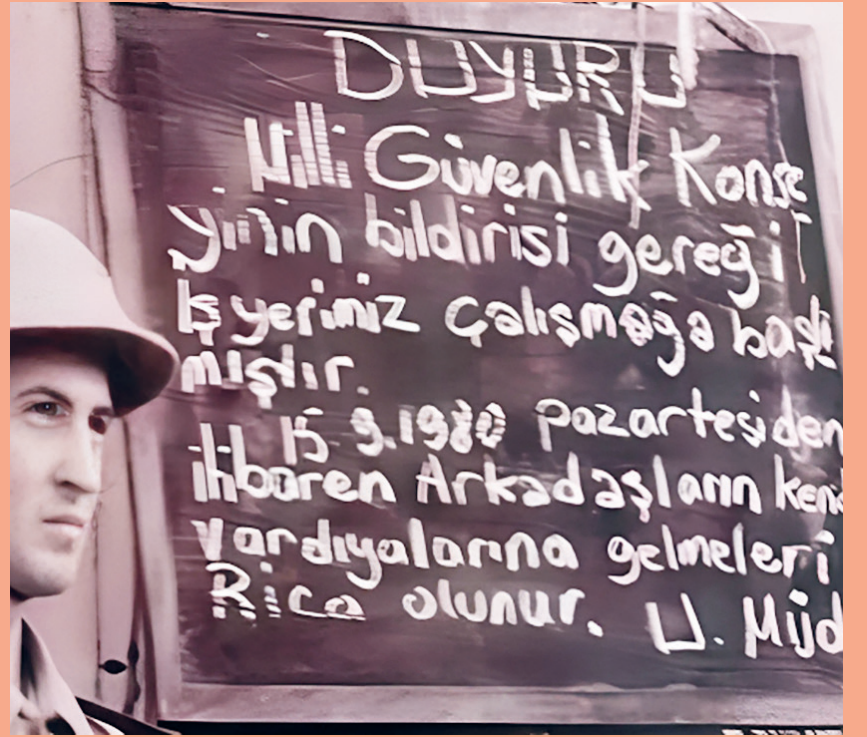
Bir de uygulanan ekonomik politikaların yol açtığı rahatsızlıklar var. Dünyada olduğu gibi, onulmaz sorunlarla yüz yüze olan ülke kapitalizmi de derin bir krizin içinden geçiyor. Bu krizin bütün faturasının işçi sınıfı ve emekçilere kesilmesi kendi başına sorunu çözmiyor. Sermaye birikiminin hangi politikalarla güçlendirileceği de burjuvazi ile iktidar arasında tartışma konusu oluyor.

TUSİAD'da cisimleşen geleneksel sermaye çevreleri ile AKP döneminde palazlanan sermaye kesimleri arasında uygulanan iktisadi politikalar üzerinden çıkar farklılıkları bulunuyor. Bugüne kadar kendi etrafında öbeklenmiş sermaye çevrelerini özel olarak kayırıp semirten ama büyük sermayenin temel politikalarından sapmayan AKP, şimdi iki tarafı birden

ihya edecek politikaları ortaya çıkarmakta zorlanıyor. Bu da bu kesimler arasındaki rant savaşının derinleşmesine, TUSİAD ile iktidar arasındaki ilişkilerin gerilmesine yol açıyor.

Diğer yandan, Mehmet Şimşek eliyle yürütülen ekonomi politikasının sonuçlarına ilişkin bir güvensizlik ve tedirginlik söz konusu. Halen yürürlükte olan bu politikaların baş destekçisi TUSİAD olsa da uygulanan politikaların istedikleri sonuçları bir türlü üretememesinin getirdiği bir sınıfsal korku bu. Zira bu politika iflas ettiğinde altında kalacak olanın sadece AKP olmayacağını, tahtında oturdukları sömürü düzeninin derinden sarsılacağını çok iyi biliyorlar. Nitekim Şimşek programının iflase doğru sürüklendiği her geçen gün daha yüksek tonda tartışılıyor.

Belki uzun yıllardır ilk kez büyük kapitalistlerin temsilcileri adliye koridorlarında fotoğraflanıyor ama 23 yıllık iktidarı boyunca AKP TUSİAD ile ilk kez gerilim yaşamıyor. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da aslanan sömürü düzeninin bekası olduğunda, bu gerilimlerin hiçbir önemi kalmayacaktır. Bir kez daha kol kola girecek, faturayı işçi sınıfına kesmek için ne gerekiyorsa onu yapacaklardır. İşçi sınıfı bu çıplak gerçeği bir an için bile unutmamak zorundadır.

TUSİAD demokrasiyi mi savundu?

TUSİAD'ın 13 Şubat'ta gerçekleşen Genel Kurulu'nda Yüksek İstişare Kurulu Başkanı Ömer Ali Aras'ın konuşması ile başlayan tartışmalar, AKP ile TUSİAD arasında bir demokrasi anlayışı çatışması olarak servis edildi. Bu gelişme karşısında ipin ucunu kaçıran bazıları TUSİAD'ı demokrasinin savunucusu ilan ettiler. Bu kesin biçimde dayanaksız ve gerçekleri alt üst eden bir yaklaşım. TUSİAD'ın genel olarak demokrasi gibi bir derdi bulunmamaktadır. Onun derdi daha çok baskı uygulamalarının alabildiğine keyfileşmesi, yeri geldiğinde kendi çıkarlarına bile vuracak düzeye ulaşmasıdır.

Kuşkusuz tarihte burjuvazinin “demokrasi”yi savunduğu dönemler oldu. Ama o dönemlerde bile demokrasi burjuvazi için aşmak istediği feodal düzene karşı alt sınıfları kendi peşine yedeklemenin ötesinde bir anlam taşııyordu. Bu yüzden sınıfsal iktidarı eline aldığı her coğrafyada demokratik değerleri bir kenara bırakırken en küçük bir tereddüt göstermedi.

Evet, burjuvazi için tercih edilebilir olan “demokratik”

yönetim biçimleridir. Sömürdüğü alt sınıfların yönetimde söz sahibi olduğu yanılısamasının devam etmesini, demokrasinin “temsili” sınırlarda kalarak böylece sınıfsal gerilimlerin geri plana düşmesini ister.

Ama burjuvazi için aslanan her zaman kendi sınıf iktidarının ve sömürü düzeninin sürekliliğidir. Zaten faşizm de tam da bu yüzden burjuvazinin sınıf iktidarını korumanın bir biçimi olarak tarih sahnesine çıkmıştır.

Türkiye gibi geç kapitalistleşen ülkelerde ise faşist yöntemler her zaman demokratik yöntemlerin önünde yer almıştır. Ve tarihin hiçbir döneminde TUSİAD'ın ve onda bir araya gelen büyük burjuvazinin bu faşist yöntemlerden gerçek bir rahatsızlığı olmamıştır. 12 Eylül darbesini ayakta alkışlayanlar, darbeci General Kenan Evren'e teşekkür mektupları yazanlar onlardan başkası değildir.

AKP'nin yaptığı en önemli iş 12 Eylül'le birlikte kurulan düzenin inşasının tamamlanması olduğuna göre, TUSİAD'ın da o düzene karşı demokrasiyi savunmak gibi bir derdi yoktur, olamaz da.

Ukrayna emperyalist yağma ve talanın kiskacında

Rusya-Ukrayna savaşı üç yılı geride bıraktı. Geride kalan üç yılda sadece on binlerce insanın hayatına mal olan bir vahşet yaşanmadı. Emperyalistler arası kutuplaşmanın ürünü olarak ortaya çıkan bu savaş, aynı zamanda emperyalist-kapitalist sistemin içinde debelendiği krizi daha da derinleştirdi. ABD ve Avrupalı emperyalistler Rusya'yı yenilgiye uğratmak için Ukrayna'ya akıttıkları milyarlarca dolarlık silah ve cephaneyle rağmen istedikleri sonucu bir türlü alamadılar. Şimdi donatıp savaşa sürdükleri Ukrayna'yı talan etmeye hazırlananlar da bu aynı emperyalistler.

Ukrayna savaşının maliyetini diline dolayan Trump, Ukrayna'nın zengin yeraltı kaynaklarına gözünü dikmiş durumda. Göreve gelir gelmez ilk yaptığı işlerden biri savaş boyunca yaptığı yardımların karşılığı olarak Ukrayna'daki nadir toprak elementleri ile ilgili bir anlaşmayı Zelenski'ye dayatmak oldu. Zelenski önce yardımların karşılıksız yapıldığını geveledi, ardından Ukrayna'nın NATO'ya alınması karşılığında görevi bırakabileceğini söyledi. Sonunda ise çaresizce ABD dayatmasına

boyun eğdi. Bu anlaşmanın ABD'ye hiçbir yükümlülük getirmeden önümüzdeki günlerde imzalanması bekleniyor.

Bu yaşananları çaresizce izleyen sadece Zelenski de değil. Fransa Cumhurbaşkanı Macron Trump'a karşı çıkarak, Ukrayna'ya yapılan yardımların faturasını ödemesi gerekenin Rusya olduğunu söylese de Avrupalı emperyalist devletler de madenlere ilişkin anlaşmalarla Ukrayna'nın kapısına dayanmış durumdalar.

Sanki savaşı kışkırtan ABD değilmiş gibi Trump'ın bu bahaneyle Ukrayna'nın yeraltı zenginliklerine gözünü dikmesi boşuna değil elbette. Lityum, kobalt, nikel, titanyum gibi stratejik kaynaklar ABD'nin teknolojik ve askeri üstünlüğünü koruması için hayati önem taşıyor. Sadece grafit rezervlerinde (elektrikli araç bataryaları ve nükleer reaktörlerde önemli bir bileşen) Ukrayna, küresel kaynakların yüzde 20'sine sahip. ABD bu kaynaklarla teknolojiye üstünlüğünü sürdürmek, böylece Çin karşısında elini güçlendirmek istiyor. Zira, dünyadaki nadir toprak elementlerinin yüzde 40'ına sahip

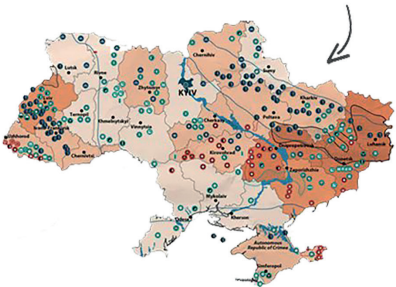
olan Çin, yüzde 90 rafineleme oranıyla bu alanda neredeyse bir tekel durumunda.

Öyle anlaşıyor ki, ABD Rusya'yla da bir anlaşmaya varmış durumda. Büyükelçiliklerin çalışmalarının normale dönmesine ilişkin ABD ve Rusya heyetleri arasında ilk toplantı Riyad gerçekleşti. Ukrayna konusunu Putin ile telefonda görüştüklerini Trump bizzat kendisi açıkladı. Ayrıca Trump Rus topraklarındaki madenleri de satın almak istediğini söylemekten geri durmuyor.

Görünen o ki, emperyalist merkezler arasında kartlar önümüzdeki dönemde yeniden dağıtılacak, saflar yeniden belirlenecek. ABD'nin bu yeni oyunda karşısında en büyük rakip olarak Çin'i gördüğü açık. Ve bu rekabetin faturasının bir kez daha dünya halklarının acılarına mal olacağı da...

Ukrayna'da yaşananlar emperyalistlerin yağma ve talana dayalı siyasetinin sonuçlarını ve ikiye bölünmüş küstahlıklarını bir kez daha ortaya serdi. Sergilenen barbarlığa son vermek ise dünya halklarının mücadelesiyle mümkün.

UKRAYNA'NIN MADEN HARİTASI

“Ukrayna'da yaşananlar emperyalistlerin yağma ve talana dayalı siyasetinin sonuçlarını ve ikiye bölünmüş küstahlıklarını bir kez daha ortaya serdi. Sergilenen barbarlığa son vermek ise dünya halklarının mücadelesiyle mümkün.”

İnsanca bir yaşam için...

Krizin faturasına, şiddete, savaşa karşı

8 Mart'ta alanlara!

Sermaye iktidarının kadınların yaşamlarını ve geleceğini ayaklar altına alan kapsamlı saldırılarına karşı bu ülkede boyun eğmeyen, direnen ve geleceğine sahip çıkan kadınlar var. Derinleşen krizin yarattığı sorunlara karşı sınıf kardeşleriyle birlikte direnen kadın işçiler var... Son yıllarda ülkenin dört bir yanında gerçekleşen işçi direnişlerinde kadın işçiler ön saflarda yer alıyor, direnişleri sürüklüyor ve mücadeleye öncülük ediyorlar. Polonez'in kadın işçilerinin taşıdığı bayrağı Temel Conta, TKİS Perde, KFC-Pizza Hut işçileri devralıyor.

Direnen ve mücadele eden kadınlar, 8 Mart Günü ise fabrikalarımızda, işyerlerimizde ve meydanlarda gücümüzü en etkili şekilde göstermeye ve kadınları çifte sömürüye, eşitsizliğe ve şiddete mahkûm edenlerden hesap sormaya çağırıyor!..

Bize destek olun, bu mücadelede yanımızda olun...

Bizler Hepsijet deposunda 4 kadın işçi olarak kötü iş koşulları nedeniyle haklı iş feshi verip işten çıktık ve arabuluculuk görüşmelerinde işverenin çözüm sunmaması nedeniyle bu direnişi başlattık.

İçerideki kötü koşullar şunlardır; Yemeklerin içerisinde kıl vs. olması, tuvaletlerin hiç hijyenik

olmaması, yazın aşırı sıcak kışın ise aşırı soğuk olması. İçerde hiçbir ısıtıcı ve klima olmaması. Tacize yönelik olayların olması, o kişinin hâlâ içerde çalıştırılması ve tacize uğrayan arkadaşımıza da mobbing uygulanması gibi sorunlardan dolayı biz bu direnişi başlattık.

Sadece kendi haklarımız için değil bütün çalışan arkadaşlarımız için de

bu mücadeleyi veriyoruz, onlar daha iyi koşullarda çalışsınlar diye...

Ve kazanana kadar da bu direnişi sürdüreceğiz. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor ve onlara seslenmek istiyorum. Bize destek olsunlar, bu mücadelede yanımızda olsunlar.

HepsiJET Direnişçileri

Sema: 4 ayı aşkındır direniyoruz. Sendikalaşma hakkımızın elimizden alınmasına ve keyfi bir şekilde işten atmalarına karşı direniyoruz. Buradan bütün işçi ve emekçi kadınlara sesleniyoruz ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutluyoruz. Herkese selam olsun, tüm işçi sınıfına selam...

Biz kazanacağız, tüm işçi sınıfı kazanacak!

Ayşe: İçerideki arkadaşlarımıza baskı var, biz içerideyken de baskı yaşıyorduk. Telefonla konuşmamız yasaktı, çocuklarımız okula gidiyordu, aklımız kalıyordu. Bize böyle baskı yapanlar yeri geliyordu 8 Mart'ta kutlamalar yapıyordu,

bizlere şiddet uygulamaktan da geri durmuyorlardı. Ben herkesin 8 Mart'ını kutluyorum.

Tülay: 8 Martımız kutlu olsun. Biz hakkımızı aradığımız zaman maalesef ki karşımıza engeller çıkıyor. Sendika haktır engellenemez. Mücadelemiz devam edecek.

TKİS direnişçileri: 8 Martımız kutlu olsun

Hepimize yaşatılanlar bu sistemin eseri...

Gebze barınağının önünde, normalleştirilmeye çalışılan şiddetin karşısında kendi mevkimizde direnmeye devam ediyoruz. 8 Mart'ın öncesinde hepinize şunu hatırlatmak istiyorum; ülkemizdeki kadın cinayetleri de hayvan cinayetleri de işçi cinayetleri de politiktir. Devlet ve iktidardakiler

takım elbiseli katillerimizdir! Bu sistemi yönetenler bizim katillerimizdir!

Bizler burada direnip kurtarabildiğimiz kadar canı kurtaracağız ve katliam yasasının karşısında durmaya devam edeceğiz!

Bizler buradan direnişte olan, grev

alanlarında olan kadınlarımızı da selamlıyoruz. Onlar da bu sistemin sömürüsü, köleleştirme politikalarının hedefi altında. Hepimize yaşatılanlar bu sistemin eseri. Ayrı gayrı değil birlikte direnelim, mücadeleyi büyütelim!

Gebze Adalet Nöbeti İnişiyatifi direnişçilerinden Arzu

Kadınlara zerre kadar değer verilmediği gibi çocuklara da değer verilmiyor bu düzende... Bir de ailenin "kutsallığından" bahsediyorlar. Paranın her şeyin üstünde tutulduğu bu sömürü düzeninde çocukların eğitim, barınma, beslenme hakları güvencede değil. Bunların ötesinde yaşamları güvencede değil... Çocukları koruyan yasalar

uygulanmıyor bu ülkede. Çocuklar istismara uğruyor, kaybediliyor, katlediliyor...

Narin, Leyla, Ecrin, Ayşenur ve İkbâl...

Bu düzen çürüdüğü gibi toplumu da çürütüyor... Bedelini en fazla kadınlar ve çocuklar ödüyor.

Bu ülkede kadınları olduğu kadar çocukları da ancak mücadelemizle

koruyabiliriz. Şiddeti, tacizi, katliamları ancak örgütlü mücadelemiz ile engelleyebiliriz.

O yüzden tüm emekçi kadınları kadın cinayetlerine, çocuk tacizlerine, istismara karşı ses çıkarmaya çağırıyorum. 8 Mart alanları da bu sesin en güçlü yükseltileceği yerler olsun!

İstanbul'dan bir emekçi kadın

Çocuklarımızın geleceği için 8 Mart'ta alanlara!

“İşçinin ekmeği olmalı ama aynı zamanda gülleri de...” *

“Amerika’da kadınların oy hakkı ve daha iyi çalışma koşulları mücadelesiyle özdeşleşen, James Oppenheim’in aynı adlı şiirine konu olan “Ekmek istiyoruz! Gül de!” sloganı dönemin pek çok mücadelesine ilham olmuştur. Bunların en öne çıkanlarından birisi, Ocak 1912’de Lawrence şehrinde gerçekleşen tekstil grevidir.”

Amerika’da kadınların oy hakkı ve daha iyi çalışma koşulları mücadelesiyle özdeşleşen, James Oppenheim’in aynı adlı şiirine konu olan “Ekmek istiyoruz! Gül de!” sloganı dönemin pek çok mücadelesine ilham olmuştur. Bunların en öne çıkanlarından birisi, Ocak 1912’de Lawrence şehrinde gerçekleşen tekstil grevidir. **Ekmek ve Gül Grevi** olarak da anılan, genç kadın işçilerin ön planda olduğu bu grev, farklı milliyetlerden işçilerin sınıf kardeşliği temelinde bir araya gelmesi açısından da önem taşımaktadır. İşçi sınıfının yalnız kapitalistlere değil sendikal bürokrasiye karşı da mücadele etmek zorunda kaldığı bu grev işçi hareketi tarihimizin en önemli mücadelelerinden biridir.

Amerika’nın Massachusetts eyaletine bağlı bir şehir olan Lawrence’da tekstil fabrikaları yoğunlukta ve vasıfsız göçmen işçiler için sömürü merkezi haline gelmişti. Fransa, İtalya, Polonya, Rusya, Suriye, Ermenistan, İrlanda, Belçika ve Litvanya’dan gelen göçmenler düşük ücretlerle, haftada 60 saat, sağlıksız koşullarda ve her türlü güvenlik önleminin yoksun çalışıyorlardı. Çalışanların çoğunu 14-18 yaş arasında olan

genç kadınlar ile çocuk işçiler oluştuyordu. Ağır çalışma koşulları nedeniyle çoğunlukla 40 yaşına kadar çalışabiliyor, çoğu genç yaşta hayatını kaybediyordu.

Grev Massachusetts eyaletinde haftalık çalışma süresinin 54 saate indirilmesi, ancak saat ücretlerinin sabit kalması üzerine patlak verdi. Ellerine geçen ücretler haftalık çalışma süresinin düşmesiyle iyice azalınca, işçiler üretimden gelen güçlerini kullandılar, 11 Ocak’ta greve çıktılar. Bir grup genç kadının başını çektiği işçiler “*Açlıktan ölmek aç yaşamaktan daha iyidir*” sloganları ile tüm fabrikaları dolaştılar, arkadaşlarını greve davet ettiler. Böylece grev dalga dalga tüm fabrikalara yayıldı.

Grev Dünya Endüstri İşçileri Sendikası çatısı altında gerçekleşti. Bu sendika, sadece kalifiye işçiler arasında örgütlenen, uzlaşmacı-icazetçi bir anlayışa sahip olan Amerikan Sendikalar Birliği’nin aksine göçmen işçiler arasında da örgütleniyordu. Lawrence Grevi’nden önce bölgede yaklaşık 20 greve öncülük etmişti. Lawrence’da güçlü bir örgütlülüğe sahip olmamasına rağmen sermayedarları ve iktidarı karşısına almayı göze alarak

mücadeleye öncülük etti. İşçilerin üye oldukları sosyalist partilerle de irtibata geçerek işçiler arasında birliği sağladı. Grev kararı 10 Ocak’ta gerçekleşen ve bin işçinin katıldığı toplantıda alındı. Grevin başlamasının ardından grev komitesi seçildi. Böylece binlerce işçi mücadelenin aktif bir parçası yapıldı.

Grev komitesinde 25 bin işçi arasından seçilmiş 60 kişi bulunuyordu. Komite, eylemleri organize etmek, ücret artışı belirlemek ve talepler kabul edilene kadar devam edecek mücadeleyi yönetmekle görevliydi. Mücadelenin çetin geçeceğinin bilincinde olarak tutuklama-yaralanma vb. durumlara karşı her temsilcinin yedeği de belirlenmişti. Ayrıca greve çıkan 12 fabrikada işyeri komiteleri, bunlara bağlı mali işler ve kamuoyunu bilgilendirme komiteleri de kurulmuştu.

İşçi sınıfının bu güçlü örgütlülüğü ve kararlılığı karşısında Massachusetts Valisi çözümü sıkıyönetim ilan etmekte buldu. İşçiler yasakları tanımayarak greve devam ettiler. Binlerce işçinin katıldığı mitingler düzenlediler. Diğer yandan grev kırıcılar devreye sokuldu. Hatta Harvard

Üniversitesi grev kırıcı olan öğrencilerin sınavlardan geçmiş kabul edileceğini açıkladı. Ancak grev gözcülerinin öncülüğünde grev kırıcılar engellendi. Bu kararlı duruş karşısında saldırılar yoğunlaştı. Yaralanan işçilerin dışında vurulan, tutuklanan işçiler oldu. Bu saldırıları sendikal bürokrasinin devreye sokulması tamamladı. Amerikan Sendikalar Birliği aracılığıyla grevi bitirme çağrısı yapıldı. Tüm bu saldırılara rağmen grev 9 hafta sürdü. Bu süreçte 335 işçi tutuklandı, 320 işçi para cezası aldı. Tutuklananlar arasında 36 kadın işçi de bulunuyordu.

Grev, ücretlerde yüzde 15’lik artış, fazla mesai için çifte ücret ve greve katılan işçilere misilleme yapılmayacağı taahhüdünün alınmasıyla sonlandırıldı. Tutuklanan işçiler için düzenlenen kampanyalarla mücadele sürdürüldü.

Ekmek ve Gül Grevi işçi sınıfının mücadele tarihine önemli bir deneyim olarak adını kazandı.

* New York Kadın Sendika Birliği üyesi Rose Schneiderman’ın 1912’de yaptığı bir konuşmadan alınmıştır...

Kavganın ve edebiyatın “çınar”ı

“Halka kim zulmediyorsa, etmişse, halkı kim eziyor, ezmişse, onu kim sömürmüş, sömürüyorsa, kim feodalite mi, burjuvazi mi... Halkın mutluluğunun önüne kim geçiyorsa ben sanatımla ve bütün hayatımla onun karşısındayım.” der Yaşar Kemal ve ekler: *“Ben etle kemik nasıl birbirinden ayrılmazsa, sanatımın halktan ayrılmamasını isterim. Bu çağda halktan kopmuş bir sanata inanmıyorum.”*

Yaşamı da sanatı da işte bu bilinçle şekillenir Yaşar Kemal’in. Kendi ifadesiyle, ne kadar Balzac, Dostoyevski, Gogol ve Çehov varsa o kadar da Köroğlu vardır kökeninde...

Asıl adı Kemal Sadık Gökçeli olan Yaşar Kemal 1920’li yıllarda Osmaniye’nin Kadirli ilçesine bağlı Hemite Köyü’nde doğar. Dört-beş yaşlarında babasının elinden kayan bıçakla bir gözünü kaybeder. Yine çocuk yaşında babasının camide bıçaklanarak öldürülmesine şahit olur. Zorlu geçen çocukluk yıllarının ardından eğitim hayatını ortaokulun son yılında terk etmek zorunda kalır. Adana’ya gider. Traktör sürücülüğünden arzuhalciliğe, pamuk tarlalarında ırgatlıktan çeltik tarlalarında kontrolörlüğe kadar birçok işte çalışır.

1940’lı yıllarda Abidin Dino ile, ardından Pertev Naili Boratav, Kemal Tahir gibi edebiyat dünyasının tanınmış isimleri ile tanışır. Sanatıyla ve yaşamıyla

içinde yaşadığı dünyayı sorgulamaya başladığı bu yıllarda “komünizm propagandası” yaptığı gerekçesiyle tutsak edilir. Ardından 1951’de *Cumhuriyet* gazetesinde Yaşar Kemal imzası ile yazmaya başlar. 40’tan fazla dile çevrilen, Türkiye’de değil ama Yugoslavya’da filmi yapılan *İnce Memed*, 1953 yılında *Cumhuriyet* gazetesinde öyküler biçiminde yayınlanmaya başlar. Çok geçmeden mahkeme kararı ile yayını durdurulur. *İnce Memed* ancak 1955 yılında kitap olarak basıldığında okuyucusu ile buluşabilir.

Sıradan bir yoksul köylü olan *İnce Memed*, Yaşar Kemal’in kaleminde bir kahramana dönüşür. Çukurova’nın yoksul köylülerinin tüm öfkesi *İnce Memed*’in tüfeğinde kurşun olur ve Abdi Ağa’nın canını alır. Sadece *İnce Memed*’de değil, *Yer Demir Gök Bakır*’da, *Üç Anadolu Efsanesi*’nde, *Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana*’da, *Binboğalar Efsanesi*’nde ve tüm eserlerinde bu toprakların emekçilerinin yaşamı, arayışı, mücadelesi vardır. Sanatıyla bize direnmeyi öğretir.

Düşünceleriyle uyumlu olarak sadece sanatıyla değil yaşamıyla da bize düşünmeyi, sorgulamayı ve direnmeyi öğretir Yaşar Kemal. 1962’de katıldığı Türkiye İşçi Partisi’nin genel yönetim kurulu üyeleri arasındadır. Partiden “gerçek niteliğini kaybetmesi ve bürokratların eline geçmesi”

nedeniyle ayrılır. Marksist bir partinin gerekliliğini savunur. 1973’te kurulan Türkiye Yazarlar Sendikası’nın ve 1988’de kurulan PEN Yazarlar Derneği’nin de ilk genel başkanlığını yapar.

“Kendimi bildim bileli zulüm görenlerle, hakkı yenenlerle, sömürülenlerle, acı çekenlerle, yoksullarla birlikteyim” diyen Yaşar Kemal, bundan tam 10 yıl önce 28 Şubat 2015’te aramızdan ayrılan kadar bu birlikteliğin gereğince yaşamıştır.

Kasım 2014’te Bilgi Üniversitesi’nin kendisine “fahri doktora” unvanı vermek için düzenlediği törene sağlık sorunları nedeniyle katılmayan Yaşar Kemal’in gönderdiği mesaj, biz okurlarına bırakılmış bir vasiyettir:

“Bir, benim kitaplarımı okuyan katil olmasın, savaş düşmanı olsun. İki, insanın insanı sömürmesine karşı çıksın. Kimse kimseyi aşağılayamasın. Kimse kimseyi asimile edemesin. İnsanları asimile etmeye can atan devletlere, hükümetlere olanak verilmesin. Benim kitaplarımı okuyanlar bilsinler ki, bir kültürü yok edenlerin kendi kültürleri, insanlıkları ellerinden uçmuş gitmiştir. Benim kitaplarımı okuyanlar yoksullarla birlik olsunlar, yoksulluk bütün insanlığın utancıdır. Benim kitaplarımı okuyanlar cümle kötülüklerden arınsınlar.”

Bir, benim kitaplarımı okuyan katil olmasın, savaş düşmanı olsun. İki, insanın insanı sömürmesine karşı çıksın. Kimse kimseyi aşağılayamasın. Kimse kimseyi asimile edemesin. İnsanları asimile etmeye can atan devletlere, hükümetlere olanak verilmesin. Benim kitaplarımı okuyanlar bilsinler ki, bir kültürü yok edenlerin kendi kültürleri, insanlıkları ellerinden uçmuş gitmiştir. Benim kitaplarımı okuyanlar yoksullarla birlik olsunlar, yoksulluk bütün insanlığın utancıdır. Benim kitaplarımı okuyanlar cümle kötülüklerden arınsınlar.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

Bir seçim rezilliğinin anatomisi hakkında!

OYAK Renault'tan bir işçi yazdı...

Reno'da delege seçimi bitti. Kavgalar ve rezillikler devam ediyor. Hangisinden başlasak fark etmeyecek. İki ucu da aynı yere çıkan bir sonuç oldu. Nizam ve ekibinin koltuk uğruna yaptıkları alavere dalavereler. Karşı tarafın Nizam'ı yıpratıp koltuğa oturma hesabı. Elbette 160 delegenin iki taraf içinde de iyi niyetli olan arkadaşlar da vardır. Ama Türk Metal'de sendikacılık iyi niyet teraneleriyle dönmüyor.

Türk Metal'de bir yerde koltuk sahibi olacaksan yeri gelecek en yakın arkadaşlarını bile satacağsın, sürekli "padişahım çok yaşa" misali başkanların şakşakçılığını yapacaksın. Soysal medyanda her paylaşım "başkanım çok yaşa" diye etiket yapacaksın. İşçilerin sorunlarına ve taleplerine göz kapatıp duymayacaksın. Reno yönetimi izin verdiği ölçüde eylem yapacaksın. Yani say say bitmez. Şimdi delege seçimleri bitti.

Yakında yeni başkan belirlenecek. İşte başkan bu şartlara uygun olacak. Çünkü Türk Metal genel merkezi başka türlüüne izin vermez. Mesut Erdem buradaydı seçim sürecinde her şeyi kendi gözüyle de gördü. Oy hırsızlığından, ekip halinde birbirlerini satmalarına kadar neler neler. Hiçbir gerçekliği olmayan, sözde demokratik bir ortamda "seçimler oldu" görüntüsü vermekten başka hiçbir işe yaramayan hükümsüz bir seçim süreci oldu.

Gözbağı

Esenyurt'tan metal işçisi yazdı...

Türkiye Cumhuriyeti kuruluşundan itibaren bir sermaye devletidir. İşçilerin herhangi bir hakkı yoktu ve bunu kazanmak için birçok bedel ödendi. Erol Toy'un yazdığı "Gözbağı" kitabı sanayinin gelişmeye başladığı ilk yıllardan 15-16 Haziran direnişine değin, işçi sınıfının gelişimini romanlaştıran bir kitap. Kitap erken yaşlarda çalışmak zorunda kalan Hüseyin adlı karakter üzerinden işçi direnişlerini anlatıyor. Hüseyin daha genç yaşında İstanbul'da tramvay

işçilerinin greviyle tanışıyor ve bu vesileyle işçilerin mücadeleye kazanılmış hakları olduğunu öğreniyor. Greve çıkan işçilere polisin neden copla saldırdığını, işçilerin neden mahkemede sanık olup tutuklandığını öğreniyor. Hüseyin de bu grev sonrasında kısa bir süreliğine tutuklanır ve sonrasında işsiz kalır. Gurbette olup işsiz olmanın yarattığı sorunlar zor bir dönem geçirmesine neden olur. Bir tekstil atölyesinin inşasında işe

başlayan Hüseyin daha sonra fabrikaya dönüştürülecek olan bu atölyede çalışmaya başlar. Polis copu ya da tutuklama Hüseyin'i korkutmasa da işsiz kalma ihtimali bir korkuya dönüşür. Romanda benzetildiği gibi tıpkı diğer işçiler gibi Hüseyin de uzun bir dönem gözbağı takar. Haksızlığı görse de görmezden gelecektir. Birtakım yaşananlar Hüseyin'in ve diğer işçilerin gözbağını çıkartmasına vesile olacaktır. Gözbağını çıkaran işçiler sendikalaşmaya başlarlar, hatta sarı ve mücadeleciler sendikaları ayırt etmeyi öğrenirler. Türk-İş sendikasının sermayenin aparatı olduğunu gören işçiler DİSK'i kuracak ve Türkiye tarihinde benzeri görülmemiş iki gün sürecek olan 15-16 Haziran direnişini yaratacaklardır.

Gözbağı Türkiye işçi sınıfının ilk gelişim ve olgunlaşma dönemini,

arayışını ve ihtiyaç duyduğu araçları yaratmasını anlatan, bugüne de perspektif sunan önemli bir romandır.

Bugün de bizlerin gözündeki bağı neden çıkarıp atmamız gerektiğini etkileyici bir anlatımla göstermektedir.

13 Mart 2021'de hayatını kaybeden Erol Toy, yaşamı boyunca cumhuriyetin sınıfsal gerçekliğini birçok romanında ve kitaplarında işlemiştir. Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihine sınıfsal bir bakış açısıyla bakmayan kimse yaşanan güncel gelişmelerin arkasındaki sınıf çatışmasını göremez. Yaşadığımız bu dönemin, düzenin devamı olduğu gerçeğini kavrayamaz. Erol Toy'un "Gözbağı" romanı okuyan herkesin belli açılardan gözünü açacaktır diye düşünüyorum.

İhanetin hesabını vereceksiniz!

Petlas'tan işçiler yazdı...

Bir sendikacı düşünün, işçi kıyımını makul göstermek için ülkede yaşanan ekonomik krizden bahsediyor. Kitlese işçi kıyımını değil, Petlas patronunun ekonomik krizden derinden etkilenmesini dert ediniyor. Yerli sermaye şakşakçılığı yapıp, biz Petlas işçilerinin işinden, ekmeğinden edilmesini mazur göstermek için çırpınıyor.

Hakkını yemeyelim. Petlas baştemsilcimiz Mehmet Aydın ve Petrol-İş ağaları Petlas patronunun, tüm patronların dertleriyle dertlendiler. Nitekim yaptığı açıklamada da Petlas patronunun zorluklarını aşması için, 254 işçinin işten çıkarılmasına onay verenin Petrol-İş olduğunu baştemsilci Mehmet Aydın itiraf ediyor.

Biz bu zorlu kararların ne olduğunu biliyoruz. Bizzat yaşadık, kışın ortasında işçi kardeşlerimizin ekmeğiyle oynandığını gördük Mehmet Efendi. Evet Petlas patronu kıyım yaptı. Siz de bu işçi kıyımına “evet” dediniz. Bunun için Genel Başkan Süleyman Akyüz, Petlas yönetimiyle görüşmeden çıktuktan sonra yapacak bir şey olmadığını söyleyebildi. Baştemsilcimiz olan sen, üretim müdürüyle birlikte kimlerin işten çıkarılacağına karar verdiniz. Mehmet Efendi senin üretim müdürüyle birlikte kimin ekmeğiyle oynanacağına karar verdiğini sağır sultan duydu.

Mehmet Efendi sadece 138 sendikalı, 254 işçi arkadaşımızın işten çıkarıldığını söylüyorsun. Diyelim ki, söyledğin doğru 254

işçi işten çıkarıldı. 254 aile kışın ortasında işsizlik çukuruna atıldı. Bununla mı övünüyorsun? Sözde de olsa arkadaşlarımız için bir basın açıklaması yapmadın. Uzun süre kulağının üstüne yattın. Ne zaman ki yaptığımız açıklamalar basına yansıdı. Gerçekler ortalığa saçıldı. Nihayet bir basın metni yayınladın.

“Son dönemde işverenin sunduğu teklifte yaklaşık 500-600 çalışanın işsiz kalma riski vardı” diyorsun. Büyük çabayla(!) 254 işçi işten çıkarılmış. “Ne yazık ki, 138’i sendikalı olmak üzere toplamda 254 çalışanımızla yollarımızı ayırmak zorunda kaldık” diyerek patronla aynı safta olduğunu itiraf ediyorsun.

Ağalarınla riski ortadan kaldırmak için ne yaptınız? İşçileri mücadeleye

hazırladınız mı? Mücadele ve eylem kararı aldınız mı? Tek kelimeyle söylersek, ‘hayır!’ Bu durumda; kararlı duruş sergilediğinizi, itiraz ettiğinizi söylemeniz tam bir utanmazlıktır!

Petlas baştemsilcisi ipliklerini pazara çıkaran bizleri işçileri ve basını art niyetli olarak ilan ediyor, “bu zor zamanları yönetirken, sendikamızın ve temsilcilerimizin işçi haklarını savunma mücadelesini sekteye uğratmak isteyen bazı art niyetli kişilerin, asılsız iddialarla işçi kardeşlerimizin kafasını karıştırmaya çalıştığını görüyoruz. Ancak Petlas işçisi bu tür manipülasyonlara gelmeyecek, birlik ve beraberlik içinde mücadelesine devam edecektir” diyorsun. Petlas işçisinin hakkını savunan işçi kıyımına izin vermez! Mücadelenin sekteye uğraması diyorsun. Mücadele dediğiniz üyelerinizin hak ve gelecek mücadelesiyse tek bir şey yapmadınız! Şimdiye kadar hep patronun mücadelesini verdiniz. Patron için mesai yaptınız. Biz Petlas işçileri için mücadele etmediniz.

Şunu bilin Mehmet Aydınlar, er ya da geç bu ihanetin hesabını sizlerden soracağız!

İşçiyiz, köle değiliz!

Simfer Sersim işçileri yazdı...

Simfer Sersim de çalışıyoruz. 20 Şubat’ta iş bıraktık. Daha önce de 25 Temmuz 2024’te iş bırakmıştık! Neden mi? Çünkü sürekli mesai dayatmasına maruz kalıyoruz. Beyaz ve mavi yakalı çalışan ayrımı var! Mesai yapmak

istememezsek mobinge maruz kalıyoruz. Esnek çalışma var!

Sipariş artınca gece gündüz mesai, azalınca ücretsiz izin var!

Tuvalete gitmek suç, sigara içmek suç!

Sağlıksız yemeklerden, sudan dolayı zehirlenip, hastanelik olmak var.

Tuvalete dakikayla gidiyoruz, biraz gecikince sensör devreye giriyor, sırlı sıklam ıslanıyoruz.

Eşit iş yapan biz işçiler arasında ücret eşitsizliği var.

Zehirlenme pahasına, sağlığımızı tehdit eden koşullarda çalışmak var!

Ağır, insanlık onurunu ayaklar altına alındığı koşullarda çalışmayı bize reva görüyorlar!

Bu dertlerden kurtulmak için

birleşip mücadele ediyoruz. Bir olduk, iki defa iş bıraktık. Patronumuz şimdilik sessiz! Ama biz biliyoruz ki iş bırakan işçiler birliğimizi korumazsak, fiili grevin intikamını almak için patron harekete geçecektir. Greve önderlik eden işçi arkadaşlarımızı işinden ekmeğinden edecektir.

İnsan onuruna yaraşır çalışma koşulları için, insanca yaşamaya yeten ücreti almak için gerekirse yeniden iş bırakacağız! İşten çıkarılırsak direneceğiz.

Biz çalışan, üreten üç bin işçiyiz! Birliğimizi korursak kazanırız!

İnsanca bir yaşam istiyoruz!

**Krizin faturasına,
şiddete, savaşa karşı**

8 Mart'ta alanlara!

   kadiniekk

 0 536 714 62 06

